seennast ärrasalgades Jssanda rigi kaswamisseks ja liggimesse heaks ellada . . . . . jah, kui ta sedda woib, — ka se on armastus, suur armastus agga keik polle seks mitte lodud.

Ennam ehk wähhem wois Marri sedda keik tehha ja teggi ka; — agga wimaks tungis ommeti middagi senna wahhele: ühhe nore mehhe silmad käisid, nago püssikulid Marri süddamest läbbi ja se haaw ei parranenud mitte ennam ärra. Marri silmad ollid noremehhe süddames seddasamma hawa teinud. Asjad käisid, nago sedda iggamees teab . . . . . monne aia pärrast olli Marri naene ja seks olli ta lodud.

Jummal önnistas ta abbiello, Marri olli teisel aastal mitte üksi naene, waid ka emma. Jah emma! se on armastusse pärris nimme. Kus armastus end ial ilmutab, eks ta seäl end ikka, kui emma ei ilmuta? Üks emma kannatab wässimatta, awwitab murretseb, walwab, töstab, öppetab, maenitseb, juhhatab, ja keik wässimatta, tüddimatta, nago . . . . . emma. No nenda teeb armastus, ja sedda armastust on Jummal naeste rindu pannud. —

Aega möda andis Jummal Marrile mitto lapsokest. Seäl istub ta nende keskes römus, nago kuningas aujärje peäl. Üks rinna otsas, teised ta pölwede naal, keik waatwad ta otsa, keikide silmist paistwad ta ennese ja ta armsa abbikasa silmad wälja. Marri on süddamest römus. Ta südda öhkab Jssanda pole omma pissukeste eest, ta silmad lähwad tänno pärrast märjaks: nende pärralt on ka taewariik! —

Karjatab neist üks — siis ta kohkub; kukkub monni mahha, siis ta jookseb appi; ta on naene, ta on emma, ta peab armastama. Ni pea kui ühhe ainsa jures middagi pahha näeb; maenitseb, öppetab, karristab ka wahhest sekka, — agga karristus teeb ta ennesele ennam wallo, kui lapsele. Oh kui se korda läheks, ta kaswataks neid keik ingliks ja kellegi peäle ei peaks pahha kombede tolm langema; sest ta emmalik ar-